

Ο ΕΝΝΕΗΝΤΑΡΗΣ

Σέβας, παιδιά, 'ετό γέροντα !
 Τὰ κάτασπρα μαλλιά του,
 Τὰ μακριά γένελα ποῦ ἄγια
 Κάνουνε τὴ θωριά του,
 Τ' ἀγαλινό του βάδισμα,
 Τὸ διέμυμα τὸ σύνυμμένο,
 Τὸ σῶμα τὸ γυρμένο
 'Απάνου εἰς τὸ ραθδί

Σέβας μεγάλο ἐμπνέουνε
 Σ' εὐγενική καρδία.
 Μυστήριο τῆς θεότητος
 Εἰν' ή πολυζωτά.
 Παιδιά μου, αὐτὸς δ γέροντας
 Πώχει εννενήντα χρόνους
 Πόσαις πληγαῖς καὶ πόνους
 Θάλασσε 'ετὴ ζωή !

'Αλλ εἶναι δέ γέρος ήρωας,
 Τίποτε δὲν τρομάζει,
 Μὲ τὸν καιρὸν ἐπολέμησε,
 Ποῦ ὅλα τὰ δαμάζει.
 'Ελαθε πάθεια, έβασαν
 'Στὸ σῶμα, 'ε τὴν ψυχὴν του,
 Γι' αὐτὸς δόξα, τιμὴ του
 Τὰ χρόνια τὰ πολλά !

Γι' αὐτὸς, παιδιά, ας φιλήσουμε
 Τοῦ γέροντα τὸ χέρι,
 Δὲν θλάψτει ἀν διπλὸ πόλεμο
 Κι' ἀπὸ σπαθὶ δὲν ξέρη.
 'Εδώ ή ζωὴ εἶναι πόλεμος,
 Καὶ νικητὴς 'ετὴ φύσι
 'Εκείδος ποῦ ξεψυχήσει
 Μὲ τόσα γηρατειά.

E.

ΣΕ ΒΛΕΨΩ ΠΘΥ ΜΑΡΑΙΝΕΣΑΙ

Σὲ διέπω ποῦ μαραίνεσαι,
 Σ' ἀκόδω ν' ἀναστενάζῃς,
 Καὶ μὲ πικρὸ παράπονο
 Τὸ θάνατο νὰ κράζῃς.

Τὸ θεῖό σου διέμυμα ποῦζερε
 Τὸν ἥιο νὰ θαμπώνῃ,
 'Ωμιέ ! τὸ διέπω σκοτεινό,—
 Καὶ σκοτεινό πληγώνει !

Θέ μου! τὰ διόχρυσα μαλλιά
 Ποῦ χτένιζες μὲ χάρι,
 'Μοιάζουν ἔτια ποῦ σέρνεται
 Σὲ νεκρικὸ λιθάρι.

Τὸ στόμα τὸ ροδόπλαστο,
 Τὸ ροδοζηλεμένο,
 Τὸ διέπω ἀχνὸ κι' ἀναίσθητο
 'Σά' νάταν πεθαμμένο.—

Πές μου πῶς θές τὸ αἷμα μου
 'Αμέσως νὰ τὸ χύσω,
 Καὶ τὰ χλωμὰ τὰ χείλη σου
 Νὰ σου τὰ κοκκινίσω.

Πές μου πῶς θές τὰ δάκρυα μου
 Νὰ πιης γιὰ γιατρικὸ σου,
 Κ' ἐγώ, ψυχή μου, νὰ θρηνῶ,
 Νὰ λυόνω 'ε τὸ πλευρό σου.

Τάξε, νὰ γειάνης, 'ε τὸ θεό
 Τὸ φῶ, τὴν ὑπαρξία μου,
 Νὰ σου τὰ δώπω, ἀγάπη μου,
 Μαζή μὲ τὴν ψυχή μου.—

Παράδεισο καὶ κόλασι
 Θά ταίριαζα γιὰ σένα,
 Φθάνει ν' ἀκούσω νὰ μου πῆγε
 Πῶς φθείρεσαι γιὰ μένα!

ΑΝΔ. ΜΑΡΤΖΟΚΗΣ.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Αἰνιγμα είμαι· ἔν χαθῆς κ' ἐγώ ἔρχομαι· μαζή σου.
 Σ' ἔθαψανε ; Εχάθηκα ! τί είμαι ἀποχρήσου.
 Εἴσω, τὸ 'έρω, νὰ σου πῶ λόγια πολλά γυρεύεις,
 Σου τόπα, πές το, εἴμ' ἐγώ, ἀδίκως μὲ πιθεύεις.
 Τὸ πράτο, ἀνγυνότη μου, γάλακτος ἀ, πραγίσσης
 'Σ τὴν κλίμακα τῆς μυσικῆς ἀνάίσθα ἀλλαμήπονος
 Κ' ἔκει θά μ' εὔρης, ἴννοςες ; Ω ! τὶ μεγάλο
 πρᾶμ μες
 Κελλίτερας'ετη θέσι του νὰ πάγη τὸ πράτο γράμμα.

I. Γ. T.